

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 5291/06
22.11.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби "АА" кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионални центар Ниш број 413-180/06-Т од 31.08.2006. године, у предмету пореза на додату вредност, у нејавној седници већа одржаној дана 22.11.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе - Регионалног центра Ниш - Филијале Ниш, број: 249847067 од 31.07.2006. године, којим је тужиоцу тачком 1. диспозитива утврђен, за порески период од 01.11.2005. - 30.11.2005. године, порез на додату вредност за промет добара и услуга у укупном износу од 301.544,00 динара, те претходни порез у укупном износу од 773.932,00 динара, као и тачком 2. диспозитива истог првостепеног решења утврђено право на порески кредит ПДВ за исти порески период у износу од 472.388,00 динара и тачком 3. наложено тужиоцу да пословне евиденције ПДВ у свему усагласи са тачком 1. диспозитива истог првостепеног решења.

У тужби поднетој овом суду тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Истиче да није у контролисаним пореском периоду продао фирми "ББ" непокретности - станове за које наводи и да их није прибавио по основу уговора о извођењу радова од инвеститора објекта. Како тужилац никада није постао власник станова, а предметну уплату је примио од предузећа "ББ" по основу уговора о асигнацији, а не по основу Предуговора о купопродаји, нити по основу авансних рачуна, то сматра да није ни дошло до промета непокретности за који се плаћа ПДВ, а тужилац је издавао авансне рачуне и исказивао ПДВ искључиво грешком свог књиговође. Указује да тужени орган није, односно није правилно оценио све наводе жалбе тужиоца изјављене на решење првостепеног органа од 31.07.2006. године. Наиме сматра да је у конкретном случају требало применити одредбе о преносу апсолутних права из Закона о порезима на имовину, јер се не ради о првом преносу права располагања на новоизграђеном грађевинском објекту, а из приложене документације јасно се види да тужилац није инвеститор и да наведене станове није купио ради даље продаје већ само ради регулисања међусобних права и обавеза из уговора о асигнацији. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган, је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да Врховни суд тужбу одбије као неосновану.

По разматрању навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је неоснована.

Из списка произлази да је првостепени орган у поступку доношења првостепеног решења, извршио теренску контролу међусобних пословних односа тужиоца и предузећа "ББ" о чему је сачинио записник број 47-3018/2006-073-001 од 24.07.2006. године, којим је, између осталог, констатовано да је у контролисаним периоду од 01.01.2005. године до 21.07.2006. године Предузеће "ББ" купило две непокретности од тужиоца и то непокретност - стан у стамбено - пословном објекту "ВВ" на основу Предуговора о купопродаји непокретности број 50 од 17.06.2005. године, а који је тужилац прибавио компензацијом по основу Уговора о извођењу радова број 43 од 20.04.2005. године и другу непокретност - стан у изградњи на "ГГ" на основу Предуговора о купопродаји непокретности број 101 од 21.11.2005. године, а који је тужилац претходно прибавио по основу Уговора о извођењу радова закљученог са инвеститором. У истој контроли констатовано је да је тужилац издао предузећу "ББ" авансне рачуне у којима је исказивао ПДВ за наведене станове, а у свом књиговодству није извршио обрачун ПДВ исказаног у тим авансним рачунима нити их је евидентирао у законом прописаним роковима на аналитичком конту К-то 470, као ни у пореској пријави - обрасцу ПППДВ, те није извршио ни уплату исказаног ПДВ-а, а што је супротно одредбама чл. 49. - 51. Закона о порезу на додату вредност.

Одредбом члана 51. став 1. Закона о порезу на додату вредност ("Службени гласник РС", бр.84/04, 86/04 и 61/05) прописано је да је обвезник дужан да за сваки порески период плати ПДВ који је једнак позитивној разлици између укупног износа пореске обавезе и износа претходног пореза, у року за подношење пореске пријаве.

Код оваквог стања ствари, по оцени Врховног суда Србије, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу изјављену на решење првостепеног органа од 31.07.2006.године, налазећи да је првостепени орган правилно спровео управни поступак, потпуно и правилно утврдио чињенично стање и у складу са законом утврдио тужиоцу пореску обавезу те му наложио уплату ПДВ -а за порески период од 01.11.2005. до 30.11.2005. године, а у свему према цитираним одредбама члана 51. став 1. Закона о порезу на додату вредност, као и члана 44. став 1. истог Закона, према коме ако обвезник у рачуну за испоручена добра и услуге исказе већи ПДВ од оног који у складу са тим законом дугује, дужан је да тако исказан ПДВ плати, док у новом рачуну не исправи износ ПДВ-а.

Правилно је, по оцени Врховног суда Србије, а у смислу члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97) тужени орган ценио и наводе тужиоцеве жалбе да је у конкретном случају требало применити одредбе о преносу апсолутних права из Закона о порезима на имовину ("Службени гласник РС", бр. 26/01, "Службени лист СРЈ", бр. 42/02 и "Службени гласник РС", бр. 45/02 ... 135/04) јер се, по наводима тужиоца, ради о другом, а не о првом преносу права располагања на новоизграђеним становима и да је инвеститор наведене станове купио не ради даље продаје већ само ради регулисања међусобних права и обавеза из уговора о асигнацији. Како је тужилац према наведеној одредби члана 44. став 1. Закона о порезу на додату вредност дужан да плати исказани ПДВ, то је основано тужени орган нашао да су ови жалбени наводи без утицаја на законитост првостепеног решења.

Из наведених разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закона на штету тужиоца, Врховни суд Србије је, на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 22.11.2007. године, У. 5291/06

Записничар, Председник већа-судија,

Весна Карановић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МС